

derfor anløbe en Havn, hvor der kunde føres Kontrol med, at der ikke var saadanne Sygdomme om Bord, og at de ikke kom fra Steder, hvor der herskede Epidemier. Det er nemlig af stor Vigtighed paa Øerne, hvor der kun er meget faa Læger, og hvor det er overordentlig vanskeligt, undertiden umuligt at skaffe Lægehjælp, at undgaa, at der opstaar Epidemier, idet Befolkningen under saadanne er meget ilde stædt.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forøge Antallet af de Havne, der først skulle anløbes, inden vedkommende Skib maa sejle andetsteds hen, med to, nemlig Fuglefjord paa Østerø og Vaag paa Suderø. Hvad Fuglefjord angaar, kan der slet ikke være nogen Betænkelighed derved, idet Sysselmanden for Østerø, som tidligere boede i Nærheden af Kongshavn, nu er bosat i Fuglefjord og altsaa kan føre den tilbørlige Kontrol. I Vaag paa Suderø er der ganske vist ikke bosat nogen Sysselmand, lige saa lidt som der nu er i Kongshavn, men efter den Tilføjelse, som er sket i § 2, og som gaar ud paa, at vedkommende Karantænebetjent ogsaa kan paa- byde Lægeundersøgelse af et Skib, naar han finder Anledning dertil, tror jeg heller ikke, der er nogen Betænkelighed ved at vedtage denne Bestemmelse, idet der er Karantænebetjente baade i Vaag og i Kongshavn.

Jeg kunde altsaa med disse Udtalelser indstille Forslaget til uforandret Vedtagelse, hvis der ikke i Motiverne fandtes en Bemærkning, som jeg synes burde give Anledning til at tage det under noget nærmere Overvejelse, i Særdeleshed da Landstingsmanden for Færøerne ikke endnu har givet Møde. Jeg synes, at det vilde være det rigtige at afvente hans Tilstedekomst, og desuden fremgaar det, som jeg antydede, af Motiverne, at Færøernes Lagting har henstillet til Ministeren, om der ikke kunde være Anledning til „at foretage en Ændring i Lov Nr. 44 af 30te Marts 1892 om visse Skatter og Afgifter paa Færøerne, gaaende ud paa, at der administrativ Vej skulde kunne gives Tilladelse til i en Havn, hvor en Sysselmand ikke er bosat, at udskibe afgiftspligtige Varer“. Ved denne Lov af 30te Marts 1892 blev der jo nemlig lagt Afgift paa visse Varer, navnlig Spirituosa, Vin og Øl, og det blev tillige bestemt, at disse Varer ikke maatte udskibes uden i Thorshavn, hvor Landfogden bor, eller i en Havn, hvor der er bosat en Sysselmand, idet baade Landfogden og Sysselmændene have Oppebørsel og kunne

kontrolere, hvad der bliver udskibet. Nu har Lagtinget henstillet, om det ikke kunde tillades at udskibe disse afgiftspligtige Varer i Havne, hvor der ikke er bosat nogen Sysselmand. Den ærede Minister har ikke ment, han for Tiden kunde gaa ind herpaa, og den Anskuelse nærer jeg ogsaa, idet Oppebørslen da skulde ske ved private Folk, hvilket jo altid er mindre heldigt, idet det jo tillige skal paases, at der ikke sker Misligheder ved Angivelsen af de spirituøse Varer, som skulle udskibes, eller lignende. Jeg tror derfor, det er fuldkommen rigtigt, at man ikke for Tiden har fundet Anledning til at gaa ind paa Lagtingets Henstilling. Men paa den anden Side mener jeg dog, at Spørgsmaalet er af en saadan Betydning, at der nok kunde være Grund til at overveje det nærmere i et Udvalg. Jeg vil derfor tillade mig at forbeholde mig at stille Forslag om Henvi sning til etsaadant, idet forhaabentlig saa i Mellemtiden den færøiske Landstingsmand kan komme til Stede. Jeg mener nemlig, at det er rigtigt at høre hans Mening om dette Punkt.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Høst: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af et Embede som Fuldmægtig under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 35—36).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Ved Lov af 1ste April 1891 blev det Kultusministe-